

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 283/2022-39

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 26/2017 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 26/2017 **b o l i p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Piešťany **p r i k a z u j e** v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 26/2017 konať bez zbytočných prieťahov.
3. Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume **3 000 eur**, ktoré **j e** Okresný súd Piešťany **p o v i n n ý** zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Piešťany **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania v sume **616,38 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav

1. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 283/2022 z 12. mája 2022 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov

v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľky doručenu mu 2. mája 2022 v časti ňou namietaného porušenia práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 26/2017 (ďalej len „napadnuté konanie“); vo zvyšnej časti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa na okresnom súde žalobou podanou 21. marca 2017 a opravenou a doplnenou 11. decembra 2017 domáha určenia neplatnosti mimoriadneho valného zhromaždenia, ktorým bola odvolaná z funkcie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (žalovanej, pozn.). Opíšu chronologický priebeh napadnutého konania, namieta, že okresný súd ani po takmer troch rokoch od podania žaloby meritórne nekonal napriek tomu, že už 16. februára 2020 žiadala o nariadenie termínu pojednávania. K skutočnosti, že v priebehu rokov 2020 až 2021 poznačených pandemickou situáciou v súvislosti s ochorením COVID-19 okresný súd vo veci nariadil a následne zrušil spolu sedem termínov pojednávania. Podľa sťažovateľky ani protipandemické opatrenia nemôžu byť dôvodom nečinnosti okresného súdu, ktorou sa bez opodstatnenia predlžuje súdny spor bez náležitého prejednanie veci čo i len na jedinom pojednávaní. Okrem vyslovenia, že bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažovateľka žiada prikázať okresnému súde v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov a zakázať mu pokračovať v porušení ňou označených práv; súčasne sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 6 000 eur a náhrady trov konania.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľky

II.1. Vyjadrenie okresného súdu

3. Okresný súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti č. k. Spr 222/22 z 2. júna 2022 uviedol, že vec tunajšiemu súde napadla 21. marca 2017 a bola pridelená zákonnému sudcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Súčasťou vyjadrenia bol chronologický prehľad procesných úkonov realizovaných v napadnutom konaní a vyjadrenie zákonného sudcu zo 6. júna 2022, v ktorom tvrdil, že vykonávaniu pojednávania vo všeobecnosti bráni zákonná prekážka, ktorou je § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 62/2020“), podľa ktorého „... v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu a) súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu“ (znenie účinné do 18. januára 2021), resp. „... v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu a) súdy vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia len v nevyhnutnom rozsahu ustanovenom všeobecne záväzným právnym predpisom, ktorý vydá Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky“ (znenie účinné od 19. januára 2021). Podľa zákonného sudcu, keďže uznesením vlády Slovenskej republiky č. 111 z 11. marca 2020 bola na celom území Slovenskej republiky s účinnosťou od 6.00 h 12. marca 2020

vyhlásená mimoriadna situácia, ktorá dosiaľ nebola odvolaná, trvá tým aj zákonná prekážka podľa už uvedeného zákonného ustanovenia. Zákonný sudca je toho názoru, že vo veciach, ktoré aktuálne znesú odklad, budú môcť súdy konať až po tom, čo pomíne ohrozenie zdravia vírusom COVID-19 alebo Národná rada Slovenskej republiky zruší § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z. Pojednávania bude možné nariadiť až po odpadnutí zákonnej prekážky, teda buď po odvolaní mimoriadnej situácie (či núdzového stavu), alebo po zmene/zrušení zhora citovaného ustanovenia zákona. Podľa názoru zákonného sudcu zo spisu nevyplýva a žalobkyňa ani netvrdí, že by jej vec vedená pod sp. zn. 4 Cb/26/2017 spadala pod tie prípady, v ktorých je nevyhnutné konať, teda kde prejednanie veci má prednosť pred ochranou zdravia. Sťažovateľka je podľa lustrácie vykonanej okresným súdom poberateľkou starobného dôchodku a poberá mesačne aj iné príjmy. Vzhľadom na vyslovený právny názor zákonného sudcu, ktorý sa týka vedenia konania (nemožnosti vykonávať pojednávanie) predseda okresného súdu namietol výšku uplatneného finančného zadostučinenia v sume 6 000 eur, ktorú považuje za neprimeranú a neopodstatnenú.

II.2. Replika sťažovateľky

4. Sťažovateľka vo svojej replike zo 4. júna 2022 s argumentáciou okresného súdu nesúhlasila. Poukazujúc na predmet napadnutého konania, bola toho názoru, že jej vec nezniesla odklad už pred začiatkom pandemickej situácie. Zopakovala, že predmet sporu je možné považovať za analogický s pracovnoprávnym sporom, teda sporom, ktorý si vyžaduje rýchlosť prejednávania a právoplatného rozhodnutia, navyše, keď jej neplatným odvolaním z funkcie konateľky s ňou žalovaná i neplatne okamžite skončila pracovný pomer, hoci u žalovanej vykonávala nielen funkciu konateľa, ale bola i v pracovnoprávnom vzťahu. Doterajšia dĺžka konania vedená okresným súdom bez jediného pojednávania viac ako 5 rokov je podľa sťažovateľky ústavne neakceptovateľná. Pokiaľ ide o lustráciu súdu týkajúcu sa príjmov sťažovateľky (starobný dôchodok a iné príjmy, pozn.), ktorú okresný súd uviedol vo svojom vyjadrení, sťažovateľka požiadala o objasnenie tohto postupu a tvrdenia okresného súdu na ústnom pojednávaní v konaní pred ústavným súdom. V písomnom doplnení repliky z 19. septembra 2022 sťažovateľka zdôraznila, že jej okresný súd doručil upovedomenie o zrušení ďalšieho termínu pojednávania a jeho odročenie na 10. november 2022. Podaním z 25. októbra 2022 ústavnému súdu oznámila, že aj tento termín bol okresným súdom zrušený a nový termín pojednávania bol určený na 14. február 2023.

5. Hoci sťažovateľka vo svojej replike zo 4. júna 2022 požiadala ústavný súd o nariadenie ústneho pojednávania (bod 25 repliky), ústavný súd upustil od ústneho prejednávania veci, keďže na základe podaní účastníkov a obsahu súdneho spisu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

6. Predmetnom posúdenia ústavného súdu po prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie bol postup okresného súdu v napadnutom konaní z hľadiska existencie a príčin vzniku zbytočných prietahov, a teda či jeho postupom došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [obdobne čl. 38 ods. 2 listiny, (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.)] je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

8. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prietáhov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

9. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) a s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), rozsudok ESLP vo veci Frydlander v. Francúzsko z 27. 6. 2000, sťažnosť č. 30979/96] zohľadňuje v rámci okolností konkrétneho prípadu tri základné kritériá, ktorými sú (1) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (2) správanie účastníka súdneho konania a (3) postup samotného súdu. V rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESLP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, m. m. II. ÚS 32/02, III. ÚS 241/2017, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií preto ústavný súd posudzoval aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

10. Pokiaľ ide o prvé dve kritériá, môže ústavný súd konštatovať, že rozhodovanie o určení neplatnosti valného zhromaždenia tvorí bežnú a pravidelnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov a že ani správanie sa sťažovateľky ako strany sporu rozhodne neovplyvnilo negatívne celkovú dĺžku napadnutého konania.

11. Hodnotiac tretie kritérium, a to samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní, z priebehu celého konania dospel ústavný súd k názoru, že okresný súd v počiatočnej fáze napadnutého konania realizoval len nevyhnutné úkony spojené s podaním žaloby v zmysle § 167 CSP. Po doručení dupliky žalovanej a písomného podania sťažovateľky 12. decembra 2017 okresný súd ostal absolútne nečinný po dobu 3 rokov, keď na žiadosť sťažovateľky z 19. februára 2020 nariadil prvé pojednávanie na 6. máj 2020, avšak úprava sudcu nebola realizovaná na základe jeho ústneho pokynu. Od daného momentu boli opakovane nariaďované a zrušené termíny pojednávaní (30. september 2020, 20. január 2021, 23. apríl 2021, 31. august 2021, 23. november 2021, 15. február 2022, 28. apríl 2022, 27. september 2022, 10. november 2022). Ústavný súd bez potreby podrobnejšej analýzy uzatvára, že v napadnutom konaní nesporne došlo k zbytočným prietahom dosahujúcim ústavnoprávnu intenzitu, ktoré boli spôsobené absolútnou nečinnosťou okresného súdu, a to tak zákonného sudcu, ako aj nie dôslednou riadiacou činnosťou jeho predsedu.

12. Napriek tomu, že priebeh napadnutého konania bol v rokoch 2020 a 2021 nepochybne poznačený aj objektívnou skutočnosťou spojenou s pandemickou situáciou spôsobenou ochorením COVID-19 a naň nadväzujúcimi zákonnými obmedzeniami vydanými v záujme zamedzenia šírenia tohto ochorenia, čo vzal ústavný súd pri rozhodovaní do úvahy, ako už bolo zmienené, napadnuté konanie sa začalo podanou žalobou 21. marca 2017, teda dávno pred vypuknutím pandémie, a i počas nej prevažovali obdobia, v ktorých okresnému súdu nič nebránilo v tom, aby v spore

sťažovateľky konal a meritórne rozhodol (jún 2020 až október 2020, jún 2021 až november 2021, pozn.). Aktuálne je nariadený termín pojednávania na 14. február 2023, z čoho možno uzavrieť, že k reálnemu prejednaniu a rozhodnutiu veci sťažovateľky v dohľadnej dobe nedôjde.

13. Subjektívny názor zákonného sudcu o nemožnosti realizovať pojednávania pre pretrvávajúcu prekážku podľa § 3 ods.1 písm. a) zákona č. 62/2022 Z. z. (v spojení so znením vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávani, hlavných pojednávani a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení neskorších predpisov) a na to nadväzujúci postup okresného súdu spočívajúci v opakovanom zrušení termínov riadne nariadených pojednávani (do času rozhodovania ústavného súdu osem pojednávani, pozn.) nie je možné akceptovať. Ústavný súd nezistil žiadnu objektívnu prekážku, ktorá by bránila riadnemu ústnemu prejednaniu sporu sťažovateľky, a to minimálne od skončenia ostatného obdobia prísnych protipandemických opatrení, teda nateraz od 22. februára 2022 (zrušenie vyhláseného núdzového stavu uznesením vlády Slovenskej republiky č. 695 z 24. novembra 2021, pozn.).

13.1. Argumentácia zákonného sudcu (bod 43 až 47 vyjadrenia) s poukazom na pretrvávajúce mimoriadnej situácie na území Slovenskej republiky a z toho vyplývajúcu nemožnosť uskutočniť „hlavné“ pojednávanie vo väčšine pridelených vecí sa síce formálne opiera o oznam Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, že *„mimoriadna situácia, vyhlásená vládou Slovenskej republiky od dňa 12. marca 2020 z dôvodu ohrozenia verejného zdravia II. stupňa v dôsledku pandémie infekčného ochorenia COVID-19, ostáva naďalej v platnosti“*, ktorý mu však v nijakom nemôže brániť v tom, aby si riadne plnil svoje sudcovské povinnosti (§ 30 ods. 4 až 6 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ako aj čl. 17 a § 179 CSP). Taktiež, vychádzajúc zo znenia § 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 24/2021 Z. z. o vykonávaní pojednávani, hlavných pojednávani a verejných zasadnutí v čase mimoriadnej situácie a núdzového stavu v znení od 27. novembra 2021, podľa ktorého *„okrem vecí podľa odseku 1 sa v čase mimoriadnej situácie alebo núdzového stavu vykonávajú pojednávania, hlavné pojednávania a verejné zasadnutia vo všetkých agendách s výnimkou vecí, ktoré znesú odklad“*, treba v danej veci uzavrieť, že pojednávanie vo veci začatej roku 2017 zjavne už neznesie odklad, a to bez ohľadu na to, že mohla resp. mala byť prinajmenšom rozhodnutá ešte pred vypuknutím pandémie. Keďže na obmedzenie pojednávani za aktuálnej situácie šírenia ochorenia COVID-19 už nie je daný žiaden dôvod, výklad sudcu a jeho aplikáciu právnej normy možno považovať za svojvoľný a za jeho osobné zlyhanie ako sudcu. Už zmienený postoj zákonného sudcu viedol aj v konkrétnom prípade sťažovateľky k neospravedliteľnej nečinnosti a vzniku zbytočných prietahov v napadnutom konaní, za ktoré v konečnom dôsledku nesie plnú zodpovednosť okresný súd.

13.2. Pokiaľ ide o tvrdenie zákonného sudcu o nadmernej zaťažnosti zákonných sudcov i ostatných pracovníkov okresného súdu (bod 48 a nasl. vyjadrenia, pozn.), predmetné tvrdenie je síce možné vnímať ako objektívne, na strane druhej však ústavný súd dáva do pozornosti, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších zamestnancov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 3/2020, I. ÚS 363/2020).

14. Po zohľadnení dĺžky napadnutého konania (päť rokov) a komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu tak ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní boli spôsobené zbytočné prietahy, čím došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikázanie vo veci konať a primerané finančné zadosťučinenie

15. Keďže napadnuté konanie v čase rozhodovania o ústavnej sťažnosti nie je stále skončené, ani rozhodnuté, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde formuloval všeobecnému súdu príkaz konať (bod 2 výroku nálezu), pričom okresný súd je povinný postupovať striktne podľa zásad koncipovaných v čl. 17 CSP a vec bez zbytočného odkladu prejednať.

16. Vzhľadom na viazanosť okresného súdu právnym názorom ústavného súdu, ktorá vyplýva priamo zo zákona, nepovažoval ústavný súd samostatný výrok, ktorým by okresnému súdu zakázal pokračovať v porušovaní základných práv sťažovateľky, za potrebný (III. ÚS 331/04, II. ÚS 374/06), a preto ústavnej sťažnosti v danej časti nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu). Okrem uvedeného ústavný konštatuje, že príkaz uložený okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov, a zákaz pokračovať v porušovaní označených práv (t. j. zákaz nečinnosti) sa obsahovo svojím zmyslom a účelom prelínajú. Inak povedané, „príkaz konať“ svojimi účinkami v predmetnej veci zodpovedá „zákazu byť nečinný“ (porovnaj II. ÚS 392/2017, III. ÚS 274/2018). „Takýto výrok je komplementárny k výroku konať ďalej bez porušovania základného práva alebo základnej slobody. Zmysel tohto výroku spočíva v tom, že zákaz je postačujúci ako jednorazové opatrenie na to, aby orgán verejnej moci (porušovateľ práva alebo slobody) skončil postup, ktorý vedie k porušovaniu ústavnosti.“ (Mazák, J., Gajdošíková, Ľ. autorský článok „Ochrana základných práv a slobôd na základe sťažnosti podľa článku 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Právny obzor 2002, č. 3, s. 191).

17. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. IV. ÚS 210/04, I. ÚS 164/2018).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu. Berúc do úvahy najmä predmet konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky a všetky ostatné okolnosti prípadu sťažovateľky, majúc na pamäti, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie ujmy pocítovej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou, nie získanie iného majetkového prospechu, ústavný súd považoval priznanie sumy 3 000 eur za primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde (bod 3 výroku tohto nálezu) a vo zvyšnej časti návrhu sťažovateľky nevyhovel (bod 5 výroku tohto nálezu).

V.
Trovy konania

19. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 616,38 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

20. Ústavný súd pri vyčíslení náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Advokátovi patrí náhrada trov konania za tri úkony právnej služby vykonané v roku 2022 (príprava a prevzatie veci, podanie ústavnej sťažnosti, replika sťažovateľky) v hodnote 3 x 193,83 eur plus režijný paušál 3 x 11,87 eur. Trovy konania tak predstavujú sumu spolu 616,38 eur (bod 4 výroku tohto nálezu).

21. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 3. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu